

POSTANOWIENIE

Dnia 24 kwietnia 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Lech Walentynowicz

w sprawie ze skargi B. H.

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Rejonowego
w G. z dnia 27 maja 2009 r., w sprawie z powództwa B. H.

przeciwko Gminie G.

o ustalenie,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 24 kwietnia 2012 r.,

- 1) odrzuca skargę;**
- 2) zasądza od B. H. na rzecz Gminy G. kwotę 120 zł (sto dwadzieścia) tytułem zwrotu kosztów postępowania skargowego.**

Uzasadnienie

Powódka B. H. zakwestionowała skargą o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia wyrok Sądu Rejonowego w G. z dnia 27 maja 2009 r. oddalający jej powództwo w sprawie o ustalenie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniesiona skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia jest niedopuszczalna z dwóch przyczyn. Nie spełnia wymagania określonego w art. 424⁸ § 2 k.p.c., a także w art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c.

Zgodnie z art. 424¹ § 2 k.p.c., w sytuacji gdy strona nie skorzystała z przysługujących jej środków prawnych, dopuszczalność skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku uzależniona jest od istnienia wyjątkowego wypadku polegającego na występowaniu niezgodności z prawem o kwalifikowanym charakterze, wynikającej z naruszenia podstawowych zasad porządku prawnego lub konstytucyjnych wolności albo praw człowieka i obywatela.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego wyjaśniono, że za wypadek wyjątkowy, o którym mowa w rozumieniu art. 424¹ § 2 k.p.c., można uznać - przykładowo - nieskorzystanie przez stronę z przysługującego jej środka zaskarżenia z powodu ciężkiej choroby, katastrofy, klęski żywiołowej (postanowienie z dnia 2 lutego 2006 r., I CNP 4/06, OSNC 2006/6/113). Skarżąca nie wykazała, że jakkolwiek wyjątkowy wypadek występuje w jej sprawie. Stwierdziła, że nie zaskarżyła wyroku Sądu pierwszej instancji, gdyż była przekonana, że Sąd wyda postanowienie o umorzeniu postępowania. W przedmiotowej sprawie była możliwość zaskarżenia wyroku Sądu Rejonowego w postaci wniesienia apelacji, istniała zatem możliwość jego uchylenia lub zmiany. Skarżąca nie skorzystała z tej możliwości. W istocie wniesioną skargą o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia zastępuje środki prawne przysługujące od wyroku sądu pierwszej instancji na zasadach ogólnych.

Jeżeli strona miała obiektywną możliwość skorzystania ze środków prawnych i z tej możliwości nie skorzystała z przyczyn leżących po jej stronie, to

skarga jest niedopuszczalna (art. 424⁸ § 2 k.p.c.). Następuje to zarówno przy świadomej rezygnacji z wniesienia środka odwoławczego, jak i przy zawinionej przez stronę niemożności skorzystania z takiego środka (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2008 r. V CNP 187/07; OSNC-ZD 2008/4/107).

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia wymaga również uprawdopodobnienia wyrządzenia szkody wywołanej kwestionowanym orzeczeniem (art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c. w związku z art. 424¹ § 1 k.p.c.), a niespełnienie tego wymagania powoduje odrzucenie skargi (art. 424⁸ § 1 k.p.c.).

Skarżąca nie uprawdopodobniła wystąpienia szkody wywołanej zaskarżonym wyrokiem. W skardze ograniczyła się do stwierdzenia, że szkody upatruje wyłącznie w fakcie oddalenia jej powództwa w sprawie o ustalenie prawa do przyłączenia lokalu mieszkalnego, do którego nie ma żadnego tytułu prawnego, do sąsiedniego lokalu zajmowanego przez nią na podstawie tytułu najmu.

Z powyższych względów skarga podlega odrzuceniu na podstawie art. 424⁸ § 1 i §2 k.p.c.

O kosztach postępowania skargowego orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c. i art. 108 § 1 k.p.c.